

Fény sugar

Évangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Félév Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I. Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

A várakozó hit.

»Es várakozék hét napig...«
I. Sám. 13:8.

Milyen sok hitre van szüksége az embernek a várakozás ideje alatt!... Bizonyosan tapasztaltad, hogy milyen nehéz dolog csendben lenni és várni az Úr szabadítására. Saul történetében megragadóan tanulságos az a hét napig tartó várakozási idő. Harc előtt állott. Sámuel próféta meghagyta neki, hogy várjon reá hét napig, s akkor ő eljön, hogy megáldozza az Úrnak az égő- és hála-áldozatokat. (Ami annyit jelentett, hogy bizonyos lehet az Úr segítségében, aki vele lesz a harcban.) Eleinte csendben várt Saul, de amint körülötte mind szorongatóbbá vált a helyzet, hite, bizalma és nyugalma is olyan mértékben fogyott. Ha jól beletekintünk a helyzetbe, nem is kicsinyelhetjük le annak aggasztó jelenségeit. Az Ige maga sorolja fel azokat. Az ellenséges nép olyan sok volt, mint a tenger partján lévő fövény... (5. v.) Saul népe, mely körülötte található volt, mintegy hatszáz ember (15. v.) és az egész nép, mely mellette vala, rettegett (7. v.)... Az Úr jónak látja időnként belevezetni az embert a várakozás állapotába. Kimondhatatlanul sok áldást érlel meg a győzelmesen átélt várakozási idő. Az Úr gyakran e mögé rejti legmélyebb kegyelmi ajándékait. Mit mondott Sámuel próféta, mikor megérkezett Saulhoz? »...pedig most mindörökre megerősítette volna az Úr a te királyságodat...« De ő megbukott a próbaidő alatt. Elveszítette a türelmét, mert kissé hosszabbra nyult az idő, mint ahogyan gondolta és a körülmények nehezebbek lettek, mint ahogyan várta. Oh, ilyen idő nemcsak Saul életében volt, hanem mindnyájunkban. Egy lassú, hosszúranyúló betegség; egy munkahely, amelyet csak »átmenetileg« töltesz be, de a leváltás ideje egyre késik; valakinek a lelkiéletében egy remélt változás, amely nem akar bekövetkezni; és sok más várakozási alkalom van belettervezve az emberi életbe. Értékes nevelő-idők ezek az Úr kezében. Tehát hitünk szemét egy pillanatra sem szabad levennünk az ígéretek adó és megtartó igaz és hű Istenről. Ha a körülmények közben mindég nehezebbek lesznek, akkor még erősebben kell az Úr kezét fognunk diadalmas bizonyossággal, hogy mégis »hú Az, aki ígéretet tett!« Ő pillanatról-pillanatra elég erőt és örömet tud adni a várakozás ideje alatt is gyermekeink. Ne engedjük leveretni magunkat! Az örök célt nézze szemünk, amely felé haladunk sötétségben vagy napsütésen át. Kicsinyes földi várakozásokon felül, vagy szívettepő, hitet megacélozó próbaidőknön keresztül töltsé be szíveinket a szent, az örök várakozás: várni az Úr eljövetelét.

Várakozási időket töltünk szent csendességben, folyvást az Úrra nézve, szavára kétszeresen figyelve, Néki mindenben engedelmeskedve. Hogyan várakoztunk eddig? Talán tele voltunk keserűséggel, daccal, panasszal, türelmetlenséggel? Vagy engedtük magunkat mélyebbre vezetni? Tanuljunk Sámuel intéséből! Hadd erősítse meg az Úr istengyermeki dicsőségünket mirajtunk is!

Az ima hatalma.

Verőfényes reggel volt. Körülvett Isten szeretete. Gondolkozva léptem be egy üzletbe. Veszekedő, durva női hang fogadott. Úgy hatott ez reám, mint egy szép melódiában egy diszsonáns akkord! Sietve vásároltam és mentem.

Félév múlva ugyanolyan megbízást kaptam, mint azon az említett reggelen. Sehol sem tudtam megvenni, amit kellett. Eszembe jutott az a bizonyos üzlet. Bár minden tiltakozott bennem, s egyszer már az ajtóból is visszafordultam, mégis odamentem bevásárolni. Az asszony most is ott volt. Fáradtan dőlt egy oszlophoz. Mikor ránéztem, észrevettem feldult arcát, kisértő szemét. Odamentem hozzá és megkérdeztem, mi baja van. Elmondta, hogy a férjét szél érte. Elő halott! Ő már fél éve kínlódik az üzlettel, amely igen rosszúl megy, szenved sokat s nem érti, hogy Isten miért tette ezt velük. Ők mindig vallásosak voltak, soha senkinek rosszat nem tettek. Miért, miért tette ezt Isten? Hol itt a szeretet? Szegénység, nyomorúság, szenvedés az Isten szeretetének jele? Mondtam, hogy Isten gondolatait mi nem értjük, de nem is kell értenünk, csak hinnünk és bízunk Benne. Mondtam, hogy egyszer majd világos lesz előtte, hogy Isten miért engedte meg s hogy éppen szeretetből engedte meg, mert jót akart. Beszéltem arról, hogy én megtapasztaltam azt már sokszor az életemben s bizonyosságot tehetek róla, Isten nem a test jólétét nézi, hanem hogy mi válik lelkünk javára, hogy elérhessük a célt: Őt! Az asszony könnyes szemmel nézett és hallgatott. Egyszer csak mind a két kezemet megragadta s azt mondta: »Kedves Testvér, ne menjen el, jöjjön velem az üzlet hátsó helyiségébe, már úgyis zárunk, elmegy mindenki, s akkor szeretnék valamit mondani és kérdezni. Nagyon meglepődtem s megijedtem! Nem lehet, ott-hon várnak, nem tudják, hol vagyok! És meg tudnék-e én felelni arra, amit kérdezni akar? Elhatároztam, hogy feltétlenül »nem«-et mondok. Nem, nem maradhatok, akartam mondani, mikor az ajkam megnyílt s teljesen akaratom ellenére igent mondtam s mentem az asszony után.

Pár percre egyedül maradtam a sötét, barátságtalan, hideg helyiségében. Hangtalanul az Úrhoz kiáltottam segítségért. Az asszony bejött s minden bevezetés nélkül azt mondta: »Kedves Testvér, én most ezekben a percekben öngyilkos akartam lenni a férjemmel együtt. Isten küldte ide magát most hozzám.« Leírhatatlan, amit éreztem! Részvétet, fájdalmat, iszonyatot és teljes tehetetlenséget. Mit tegyek? Szemem tele lett könnyel, de hangom határozott volt, amint azt mondtam: »Meg kell mondanom, hogy, ha asszonyom az öngyilkosságra gondol,

számoljon azzal, hogy a mennybe nem juthat, mert öngyilkosság nagy bűn, hitetlenség, és aki nem hisz, nem üdvözlül.« Beszéltem neki Isten szeretetéről az én életemben. Nagy szenvedéseimről s az útról, amelyre léptem, amely Hozzá vezetett. S azóta minden jó s boldog vagyok, pedig most sem járok rózsákon.

Mikor ezeket elmondtam, éreztem, hogy amit kellett, elmondtam, most már emberi szóra tovább nincs szükség. Imádkozunk kellene, könyörögni az Úrhoz szabadulásért! Felálltam s azt mondtam: »Térdeljünk le és imádkozunk. Mondja el, ami a szívében van. Úgy mint egy gyermek az atyjának.« Az asszony le-térdelt mellém s azt mondta: »Mindent el fogok mondani.« Az ima megrázó volt. Kérte az Urat, hogy adjon neki erőt és világosságot. Bocsánatot kért, hogy olyan hitetlen, bűnös gondolatai voltak. Köszönte, hogy Isten életben hagyta a férjét s hogy szellemileg ép. Kérte, hogy az Úr legyen vele. — Nyugodt szívvel mentem haza. Még csak egy szóval sem kérdeztem, hogy ugy-e sötét gondolataival többé nem foglalkozik; eszembe sem jutott, hogy elkérjem és elvigyem magammal a mérget. Nem, hiszen én imámban kértem az Urat, hogy tartsa őket karjaiban s hittem, hogy ott is vannak. Jó helyen vannak. Bizonyosága volt az asszony nyugodt tekintete, hogy imám meghallgatott.

Azóta többször felkerestem őket. A férffel is beszélgettem. Ő nyugodt, csendes, az Úrban bízó ember lett. Az asszony legtöbbször újabb nehézségekről számolt be. Most legutóbb avval iogadott, hogy amitől legjobban félt, bekövetkezett. Férje hűséges, ügyes ápolónőjét elvesztette. A helyzete nagyon nehéz lett és ebben a nehéz helyzetében térdreborult, hogy imádkozzék. »S már meghallgatott az imám« — mondta ragyogó arccal az asszony. — Megszégyenített és felemelt ez a nagy hit. Igen, ez az asszony úgy tudott hinni és bízni az Úrban. Csodálatos volt ez, hiszen még nemrégén kételkedett Isten szeretetében. Reménytelenül, sötétségben, üdvbizonyosság nélkül élt s most a hit világosságában jár. Nincs már senki másra szüksége, csak az Úrra.

Megköszöntem az Úrnak, hogy engedte látnom ezt a hitet.

»Ki Benne bízik egyedül,
Az soha meg nem szegyenül.«

Sz. P. d. t.

Mindannyian tudnánk hinni és szegyen az, ha nem hiszünk.

Legyen minden nehézség ok arra, hogy mélyebben hatoljunk Isten kegyelmének gazdagságába.

Találkozás a vártán.

Mi, kik ajkunkon magyarszavú dallal állunk a végső, véres viadallal, a szertehulló mindenséggel szemben ez alkonyodó világegyetemben: elindulhattunk Keletről és Délről, hegyek ormáról, vagy völgyek öleről... bús, vak utakra vihetett a vérünk, most mégis mind az Egyetlenhez érünk. Ki küzdve előbb kétellyel, közönnyel... ki friss, hajnali, harmatos örömmel, ki úgy, hogy mélyek mélységét bejárta: de napról-napra népesebb a várta. A várta, hová örül tenni minket az Egyetlen terelte lépteinket. Hol katonái, készen, fegyelemben, fekete éjjel farkaszemet nézve, csak hogy mi népünk ne kerülne vészbe. A nagy Vigyázó egy örök nevében állunk a vártán, megállunk az éjben és fel-felhangzik szánkón a kiáltás, ...míg el nem érkezik az őrségváltás!

T. E. d. t.

Amit mindig tehetsz, ami mindig segít.

Betegágymellett ülök éjjel és nappal. Egész szívemmel, minden igyekezettel azon vagyok, hogy segítségére legyenek a betegek testi-lelki gyógyulásában. Szeretettel ápolom, végzem az orvos utasításait, csendet, rendet biztosítok körülöttem. — »De mi az, amit még tehetek?« — hangzik újra meg újra a szívemben. »Semmit sem tehetsz!« — hangzik a felelet a gyötrő kérdésre. Igen, talán sehohsem érzi úgy az ember a maga tehetetlen semmivoltát, mint a betegséggel, a halállal szemben. Az emberek ha mindent megtesznek is, amit lehet erővel, szeretettel, pénzzel, az eredmény: mi nem segíthetünk.

Fáradt vagyok, szemem lecsukódik. A tudat, hogy nem tehetek semmit, egészen összetör. Félelmes árnyak suhannak át a szobán s a szívem megremeg. Hirtelen felriadok. Nagy csend. A beteg nyugodtan alszik. Előveszem a Bibliámat és olvasom: »Imé, én Istene vagyok minden testnek, vajjon van-e valami lehetetlen nekem?« Hálaimára kulcsolódik kezem. Új erőt érzek testemben, lelkemben. Hitel teszem le betegemet az áldott Orvos kezébe. Megnyugszom, ha senki és semmi vagyok is, aki semmit nem tehet, de Ő hatalmas, szerető Isten, akinél minden lehetséges.

»Maradjon itt, Kedves Testvér, és imádkozzék, akkor nem félek« — szól csendesen, félálomban a beteg. És én úgy érzem, hogy mellettem van hű támaszul az Úr, s hallgatja hő imám. V. H. d. t.

Akkor vagyunk hűvek, ha ott vagyunk. ahova az Úr helyez, ha azt tesszük, amit az Úr kíván, azt hordozzuk, amit az Úr reánk mér.

Áldott betegágym.

Beteget látogattam meg egyik vidéki kórházban. Felismertem egy asszonyt, ki három évvel ezelőtt szintén itt feküdt. Milyen sokat változott azóta. Alig ismerem reá. Azelőtt folyton panaszkodott a betegsége, az elégtelen táplálék és hiányos betegápolás miatt. Most szelíd, csendes volt. Vajjon mi lehet az oka, hogy ez a sötét arc így kiderült? Mintha megérezte volna szívem kérdését, megszólalt: »Sok minden történt, mióta nem találkoztunk. Már nem tudok kiegyenesedni, az egyik lábam fejt is le kellett vágni csontszú miatt. De azért minden olyan jó! Mióta itt fekszem, megtanultam feltekinteni az én Megváltómra. Megláttam, hogy egészséges koromban olyan keveset gondoltam Reá. Most csodálkozom, hogyan tudtam eddig így élni. Nagy öröömre szolgál, hogy a Bibliát olvashatom, a szívemet béke tölti be, amelyet eddig soha nem ismertem. Ha éjjel a fájdalmak miatt nem tudok aludni, az én Urammal beszélgetek. Mi az én fájdalomam az Övéhez képest, mégis elszenvedte az én bűneimért.« Oh Uram, nagy a Te irgalmad, hűséged, hogy utána jársz a tévúton bolyongó léleknek, kézen fogod, haza vezeted az atyai hajlékba, ahol üdülést talál a Sátán uralma alatt meggyötrött emberi szív... K. E. d. t.

Gyermeki hit.

Az idén szokatlanul korán köszöntött be a kemény hideg. Mindenki fázott. A tavalyi nagy télnek minden félelmetes emléke felébredt a lelkekben és egyre mondogatták egymásnak az emberek: »csak nem lesz az idén is olyan rettenetes hideg? Az Isten örizzen meg minket«. Ennek dacára a kedves H. nénikénk sohasem maradt el a templomból. Utána bekéredzkedett hozzánk, hogy kissé megmelegedjék és haza tudjon menni. Egy ilyen alkalommal, amikor egyúttal a kis pénzsegélyt is átadtuk neki, beszélt el a következő egyszerű, de nekem olyan sokat mondó esetet. »Köszönöm szépen« — kezdte — »szemet fogok venni, mert elfogyott. Tegnap le kellett feküdni, mert nem bírtam a nagy hideget és már nem volt mivel befűteni. Hideg volt a szobám, hideg az ágy s azt hittem, hogy meg fogok fagyni. A csontjaimig hatolt a hideg s sirtam a fájdalomtól. Könnyek közt panaszoltam el az én mennyei Atyámnak, hogy mennyire fázom. Ekkor úgy éreztem, mintha jó meleg takaróba csavart volna valaki és úgy telmelekedtem, mint a jól befűtött szobában soha. Az én Istenem megmelegített engem. Ez így volt! Igen, »minden lehetséges a hívőnek«. Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, semmi sem volna lehetetlen néktek« — V. H. d. t.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Febr. 16. Lk. 8:4—15; II. Korint. 12:1—10; Ján. 11:20—27; Fil. 1:12—21; Lukács 11:37—54. Isten előtt nem állhat meg semmi »látszat kegyesség«. Ő a szívünk legmélyére tekint és látja cselekedeteink igazi indítóokát. Sok a farizeusi gondolkodás Isten gyermekei közt is. Ez ellen állandóan harcban kell állanunk. Jézus Krisztusnak vére megtisztít minket minden hamisságtól.

Febr. 17. Zsolt. 12. Lukács 12:1—12. Az Úr Jézus nem szűnik meg óvni tanítványait a képmutatástól. A szív tisztaságát kívánja öveitől. Ha így tehermentesül a szívünk a rejtett bűnöktől, lesz bízodalomunk hittel felnézni mennyei Atyánkra, Aki mennyei erővel ruház fel alkalmas időben.

Febr. 18. I. Sám. 17:1—11. Lukács 12:13—21. A pénz, a föld, a vagyon szeretete elzárja az ember lelkét az igazi kincsétől, a mennyei javaktól. Menj ki a temetőbe és nézd meg a leggazdagabb ember sírját! Láthatod mennyi maradt meg neki e világ javaiból! Boldog az, aki Istenben gazdag!

Febr. 19. I. Sám. 17:12—25. Lukács 12:22—34. A hit mindenre hasznos. Legjobb orvosság az aggodalmaskodás ellen. Isten hatalmas arra, hogy testiünkrol és annak szükségleteiről kegyelmesen gondoskodni tudjon. Csak keressük az Ő akaratát mindenek előtt s csodákat fogunk tapasztalni!

Febr. 20. I. Sám. 17:26—38. Lukács 12:35—48. A világ állapota is komolyan figyelmeztet az Úr Jézus eljövételére. Szent várakozás és vigyázó, éber szív kell ezekben a nehéz időkben. Láttassék meg rajtunk, hogy Isten szolgálai vagyunk, akik urukat várják égő szövétnekkel!

Febr. 21. I. Sám. 17:39—58. Lukács 12:49—59. Az Úr követése nem valami kényelmes, lágymeleg állapot, hanem szent harc a bennünk és körülöttünk levő sötétség ellen. Nem alkudhatunk meg a bűnnel a hozzánk legközelebb álló szerettünk kedvéért sem. Az Úrhoz való hűség jutalma a szív békessége.

Febr. 22. Jer. 8:4—9. Lukács 13:1—9. Isten hozzátűró kegyelme vár reánk, hogy igazán megtérjünk Őhöz. Még több és több kegyelemmel áraszt el. De ha megkeményítjük a szívünket, akkor az ítéletet nem kerülhetjük el. Sok élet intő példája áll előttünk és sürget a megtérésre.

Febr. 23. Lukács 18:31—43. I. Kor. 13. Márk 10:35—45. I. Kor. 1:21—31. Lukács 13:10—17. Az Úr irtalmatlan szeretetét dicsőítette ez a gyógyítás. A gyógygyult is tudta, hogy Isten könyörült rajta, mert dicsőítette az Istent. Aki nem hisz, az nem tudja meglátni az Úr csodáit, hanem gáncsoskodik még Isten dolgaiban is.

Febr. 24. Zsolt. 13. Lukács 13:18—24. Isten országának törvénye, hogy kicsiny kezdetből indul ki minden komoly és mély munka. A mustármag és kovász példája megismétiődik újra és újra Isten országa történetében. Hűséges, rejtett imádság és munka által nő Isten vetése.

Febr. 25. I. Sám. 18:1—16. Lukács 13:25—35. Felhangzik az Úr fájdalmas intése és panasza, az emberi szívek közönyössége ellen. Eljön az idő, amikor sokan szeretnének bemenni az Elet kapuján, de látniuk kell, hogy elmulasztották a kegyelem idejét. Mások kívül maradnak, mert nem akartak az Úr szárnyai alá menni. Ne tartozunk ezekbe a csoportokba!

Febr. 26. I. Sám. 19:1—12. Lukács 14:1—14. Ha a golgotai keresztre nézünk, akkor nem lesz nehéz a minket megillető »utolsó hely«-re ülni. Másik tanítása az Igének, hogy a szeretetünkben ne legyen számítás. Isten parancsából szeresünk, nem pedig viszszeretetet várva!

Febr. 27. I. Sám. 20:1—17. Lukács 14:15—24. A nagy vacsora példázata élénk állítja a sok emberi kifogást az Úr hívásával szemben. S mindez azért, mert a lélek nem ismeri fel azt az értéket, amely Isten hívásában feléje hajlik. Boldog az, aki már az Úr kegyelmi asztaláról él!

Febr. 28. I. Sám. 20:18—42. Lukács 14:25—35. Az Úr követése önmegtágadó életet kíván az embertől. Elsősorban »a maga lelkét« — vagyis önző, bűnös »én«-jét kell föláldoznia annak, aki Krisztus igazi tanítványa akar lenni. Egész békességet csak egész odaadásért kaphat az ember. Hogy valóban »só« és »világosság« legyünk, annak önmegtágadás és keresztihordozás az ára. B. A. d. t.

Csak te tedd meg a magadét!

Egi Atyád táplál, gondoz,
Csak te szeresd s Reá vigyázz.
Magad részén legyen gondod
S az Övé bizon nem hibáz.«

Terstegen G-től.

★

Isten csak egyetlen dolgot kíván tőlünk,
az engedelmisséget. A többi Ő maga
végzi el.

★

Isten gondoskodik, mi pedig dolgozunk.
Luther.

★

Isten Szentlelte minden bűnünknek
szánt egy alkalmas órát, amikor azt szemünk elé tárja és isteni világosság fényével megvilágítja megkérdezi tőlünk,
hogy azokkal szemben milyen állappontra helyezkedünk.